

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

[illegible]

א"ח א"ח

מורא (טורא), אקוויטון
צמח ארסי,
שקלפשויון
אישקלפשויון, קדחת,
קרפיר (קפרייר),
שית-עלף,
ינציביש, חניכיס,
אקרא (הקרא), יוכיס.

מוסף רשמי

הקבועין בו. יתור
הן הסופרים שאין וזין
מחליטין אלא בידים אבל
כל הסופרים הוא יכול
לשכתן (לקמן 101). נבי
אית ליה. כ' שני שווא
שך נון אותן שנים קרי
ניבין (שבת 30).

שיטה מקובצת

(ב) לתור כשהוא רוצה
 לקפוץ מהעצם בהן וקופץ
 מכאן חופין וכו'; (ג) יש
 בשר ששקורעין אותו
 קורע שתי וערב ויש
 שוקדע ערב; (ד) ובס'
 כל שעה פ"י מדינת
 אמרנו:

אלו מרפות פרק שלישי חולין

א: אליבא ריקנא. קודם אכילה:
מים מחממתו מאד ואוחזתו קדחת
לקרר עצמי: טב בוטיסא דפרחי.
וליא דליביה. כל עיקר חיבור לכו

עיקרא ⁶דמרייתא אמר רב יתודה האי מאן
דאכל תלתא תקלי חלתית אליבא ריקנא
מישתלח משכיה אמר ר' אבהו בדידי הוה
עובדא ואכלי חד תקלא חלתיתא ואי לא
דיתבי במיא משתלח משכאי קיימתי
בעצמי יהכבמה תחיה בעליה אמר רב יוסף
האי מאן דאכיל שיתסרי ביעי וארבעי
אמגוזי ושכ בוטיטא דפרחי ושתי רביעא
דרובשא בתקופת תמזא אליבא ריקנא מתעקא
תליא דליביה ההוא בר טביא דאתא לכי
ריש גלותא דהוה מפסק כרען בתרייתא
בדקיה רב בצומת הגדין ואכשריה סבר

למיכל מיניה באומצא א"ל שמואל לא חישי
 כמר לניקורי א"ל מאי תקנתא נותביה
 בתנורא דאיהו בדיק נפשיה אותביה נפל
 טילחי טילחי קרי שמואל ז"עליה דרב זלא
 יאונה לצדיק כל און קרי רב עליה דשמואל
 זכל וז לא אנס לך: **מתני'** כסימני בהמה
 וחיה נאמרו מן התורה וסימני העוף כל
 נאמרו אבל אמרו חכמים ז"ל עוף הדרוס
 טמא זכל שיש לו אצבע יתירה וזפק
 וקורקבנו נקלף טהור ר' אלעזר בר' צדוק
 אומר זכל עוף החולק את רגליו טמא
 יובחגבים כל שיש לו ארבע רגלים וארבע
 כנפים וקוצצולים וכנפיו חופין את רובי זרבי
 יוס' אומר זשמו חגב זיבדגים כל שיש לו
 סנפיר וקשקשת רבי יהודה אומר זשני
 קשקשין וסנפיר אחד ואלו הן קשקשין
 זקבועין בו וסנפיריה הפורח בהן: **גמ'** זתנו
 רבנן זאלו הן סימני בהמה זכל בהמה
 מפרסת פרסה וגו' כל בהמה שמעלת גרה
 בידוע שאין לה שינים למעלה וטהורה
 וכללא הוא והרי גמל דמעלה גרה הוא ואין
 לו שינים למעלה וטמא גמל גיבי אית ליה
 והרי בן גמל דגיבי נמי לית ליה והוה הרי
 שפן וארנבת דמעלת גרה הן ויש להן שינים
 למעלה וטמאין ועוד שינים מי כתיבי
 באורייתא אלא הרי קאמר זכל בהמה שחיו
 לה שינים למעלה בידוע שהיא מעלת גרה
 ומפרסת פרסה וטהורה וליבדוק בפרסותיה
 כגון שהיו פרסותיה חתוכות וכדרכ חסדא
 דאמר רב חסדא זהיה מהלך במדבר ומצא
 בהמה שפרסותיה חתוכות בודק כפיה אם
 אין לה שינים למעלה בידוע שהיא טהורה
 אם לאו בידוע שהיא טמאה וכלכד שיכיר
 גמל גמל גיבי אית ליה אלא וכלכד שיכיר
 בן גמל לא אמרת איכא בן גמל איכא נמי
 מינא אחרינא דדמי לבן גמל לא ס"ד דתני

דבי ר' ישמעאל יואת הגמל כי מעלה גרה
דבר מעלה גרה וטמא אלא גמל לפיכך פרט
שהיה מהלך בדרך ומצא בהמה שפיה גמום
סדוקות בידוע שהיא טהורה אם לאו ביד
איכא נמי מינא אחרינא דדמיא לחזיר לא ס"ד דת
בעולמו יודע שאין לך דבר שמפרס פרסה וטמא
מהלך במדבר ומצא בהמה שפיה גמום ופרסו
היא טהורה ואם לאו בידוע שהיא טמאה ובכל
דינא דדמיא לערוד גמירי דליכא והיכא בורק
ת"ר אלו הן סימני ע"ה חיה בכלל בהמה

נח.

עיקרא דמירורא. פ"ה תור"א בלע"ז ובפרק כל שעה (פסחים דף לט. ע"ב) פירש ג' אלמורסי"ל. (ועי' חוש' סוכה ג' ד"ה גמל גיבי אית איה. מימנה דהשטא מיקשי איפכא מרריתא):
הרי גמל יש לו שניים דהיינו פירד בסוף משפן וארנגת:

יִבְרִי. פִּירֶשׁ בְּקוֹנְטֶרַס שְׁנֵי שִׁינִים
 יֵשׁ לוֹ לַתְּעֵלָה חֲתָמַת מִכָּאן
 וּחֲתָמַת מִכָּאן עוֹד פִּירֶשׁ לְשׁוֹן אַחֵר יִבְרִי
 שְׁקוֹרִין 'נִיבְרִישׁ' בְּלִלְיוֹ וּבּוֹטְלִין וַיִּזְכֹּר
 מִקּוֹס בְּלִטְטִין וְהוּא אֶלֶף לוֹ כְּשִׁינִים
 וּרְאִשׁוֹן נִרְאָה לִי כְמוֹ שְׁקִיל יִבְרִי
 וְשְׁקִיל טוֹפְרִיָה וְדִפְרָק בְּמֵה אִשָּׁה
 (שֵׁמָּה סָג): גְּבִי כֻלָּ שֶׁהֵן שִׁינִים גְּדוּלוֹת
 שִׁישׁ לֹא לִפְנִים שֶׁהֵן טוֹךְ בָּהֶן וְדִפְרָק
 בִּלְדֵּי הַרְגֵל (בִּקֵּץ סָג): לִפְסֵק לִנְיָבִים
 וּסְדֻרִיָּה: **בִּידוּעַ** שְׁהִיא מַעֲלָה
 נִרְה וּמַפְרִשָׁת פִּיֶּסֶה. וּכְגוֹן שְׂחוֹל
 מִיכִיר בֵּן גְּמֵל כְּדָמָר רַב חֶסֶדֶל:
אִין פֶּר מַעֲלָה זֶה וּמֵסָא אִמָּא
 נִבְרִישׁ פִּירוֹשׁ וְשִׁיר הַכְּתוּבִים

עמן שפן וארנבת ושסועה: **אמר** הן סיבגי חיה ב' שיש זה קרנים ויפליים. קרנים אחי לפוקי קרנמה דריון לה קרנים מרקות וכרמות דלמקמן אס כן לאו בהמה היא אבל אחי איכא לפוקי כמיה טמאה לכך צעין טלפים פרות טמאות והשחא ליכא לפוקי לא הדין טמאה ולא צנמה טעורה וחלצה מותר רבי דוקא ואמר לה שיש לה קרנים קרני חיה אי אחי צריך לחזור על הטלפים דסבר דהיה טמאה אין לה קרנים והשחא צריך לומר לה דמנן פפרס נא סמן (וה) (א): לה שיש לו קרנים יט טלפים רבי דוקא היא דלילו רננן הא אמרי כי נמי אית לה קרנים אחי איכא לפוקי דילמא חיה טמאה היא כי פ' הריב"ם ור"ת פירש דיש כן טלפים דקמחר נא אחי לחורוי שחיה טעורה היא שהרי הבא לא איירי אלא בסימנן להמיר חלצה לפוקי צנמה טעורה ומפרש הכי כן שיש לה קרנים דמפרש בשמור דכרבות כי ונס יט טלפים טלפי חיה בידוע שהיא חיה טעורה וחלצה טעור דיש מין בהמה שאין מאיין ביניו דיש לה קרנים איה חיה או יש לה טלפים טלפי חיה לכך צעין שיש סימנן דהריבוי ליתנהו בשום בהמה וכי פריך והרי שור דכרבות לרבי דוקא פריך דלא צבי אלא חד דלרננן לישי ליה שור לית ליה טלפים טלפי חיה אף קלת קיה דאמר לקמן (ע) (א): גלי ידועו כו' שבהמה טמאה מרובה על הטהורה לפיכך מנה הכתוב טעורה שחמה דאין שום בהמה טעורה כי אם אותם המגויין שור וכשנ ועו ואותם לית להו לא קרנים כקנני

שליט בעולמו יודע שאין לך
הכתוב הוא ואמר רב חסדא
יודק בפרסותיה אם פרסותיה
שהיא טמאה ובכלר שיכיר
רבי ר' ישמעאל *ואת החזיר
א חזיר לפיכך פרט בו הכתוב
ה חתוכות בודק בבשרה אם
ישיכיר ערוד לאו אמרת איכא
ר אביי ואיתמא רב חסדא
היא לסימנן אמר רבי יורא
להתיר

עין משפט
ורב טעם

[illegible]

דב'נו גרשום

[illegible]

אשר על הארץ דתיה
בכלל בהמה לסימנין:

וא נראה ד"ל למאי נפקא
מינה לסימן דלון לה שנייט
ולמאי לר"ך לבדוק בשנייט
לבדוק בפרשת יסר.